

Boží láska v našem srdci

Hošťálková 3. 4. 2022

Písně: 637, 245, 522, 381, 716

Čtení z Písma: ep.Řím. 5, 1 - 11; 2.Tm 2, 1 - 7

Text kázání: ep. Římanům 5, 1 - 2a. 5

Milí bratři a sestry,

v textu zní „**máme pokoj s Bohem**“, nebo jiný překlad: „**Když jsme tedy ospravedlněni s Bohem, mějme pokoj s Bohem...**“ Takže se nám ihned nabízí přímočará otázka: **Máme pokoj s Bohem?** Kdybychom se pokusili tuto otázku položit lidem, nejspíše bychom slyšeli odpověď, která by možná zněla: „*Pokud vím, tak nic proti Bohu nemám a snad ani on proti mně*“; nebo: „*Dávám mu pokoj a on mně také*“.

Avšak tady jde o něco jiného, o zcela jiný pokoj. Apoštol Pavel hovoří o tom, že jsme byli „**Božími nepřáteli**“. Teprve „**skrze našeho Pána Ježíše Krista máme pokoj s Bohem**“. Tedy to, že se již nyní nemusíme cítit před Bohem obtíženi hříchem, nás odkazuje k tomu, že jsme s Bohem, v Ježíši Kristu, smíření. Toto je nám křesťanům prostě předáno, jako samozřejmé duchovní bohatství, ano, vlastnictví, prověřené a vyzkoušené generacemi před námi, a my smíme toto duchovní bohatství docela prostě převzít.

Avšak, co pro nás vlastně bylo vykonáno dříve než jsme se vůbec objevili na tomto světě? Víme to? Nevklouzli jsme jen tak, do oněch křesťanských představ jako děti do připravených šatů? Nezdědili jsme jen určitý - tedy křesťanský - styl a způsob nazírání na svět? Pomysleme na to, co všechno jsme museli přijmout, co všechno jsme se museli naučit! Člověk si prostě zvyká na určité prostředí a zaběhané životní formy. Velmi samozřejmě dnes užíváme různých technických vymožeností, nebo poznatků medicíny, na které přišli lidé před námi. Jezdíme po silnicích, aniž bychom přemýšleli nad tím, kdo je postavil. Myslíme-li na dnešní pokrok, pak nám již většinou vůbec nepřipadne na mysl, že o to, čeho my dnes užíváme, se museli naši předkové velmi tvrdě zasazovat. Přitom to byli naši předkové, naši příbuzní.

Právě tak je tomu také s tím zmiňovaným „**pokojem s Bohem**“, o kterém je zde řeč. Byl vydobyt opravdu těžce. Byl vydobyt Ježíšovou smrtí. Avšak tento pocit a nejen pocit, ale poznání vysvobození, poznání toho, že Bůh již proti nám nic nemá, a že jsme byli skrze Kristovu krev s Bohem smíření, s námi někdy jde, jakoby tomu tak bylo vždy a jakoby to tak bylo docela samozřejmé. Ale vždyť právě toto je nezadatelným dědictvím církve. „**Získali jsme přístup k této milosti.**“ Toto je naše minulost, ze které žijeme.

Ano, máme dnes mnohem více než měli naši předkové; avšak nevlastníme to tak uvědoměle a pravě jako oni. Často odhazujeme ono duchovní dědictví a vlastnictví stejně tak rychle, jako to děláme se všelijakým spotřebním zbožím. Tak také potom můžeme hledět na onen „**pokoj s Bohem**“ - velmi lehce a povrchně. A „**ospravedlnění skrze víru**“ - ta skutečná, duchovní výstroj našeho života - se nám někdy může zdát jako dost nepotřebné a postradatelné zboží.

Je však ona vylíčená minulost ve skutečnosti opravdu tak minulá? Pavel přece hovoří o naší **přítomnosti**: „**Když jsme tedy ospravedlněni z víry, ... pak jsme získali přístup k této milosti. V ní stojíme...**“ Rozumějme, apoštol hovoří o pevném a nerozborném svazku a vztahu s Bohem, skrze milost, která se nám stala. Jsme s Ním takto jednotni? Jsme Jím touto milostí přemoženi, anebo ještě ne zcela? Ovšem, že je to stálý a trvalý zápas se sebou samým, ale vždy mám vědět co je pro mne důležité, za čím mám „**snažně běžet**“. Častokrát bychom si rádi udělali z Pána Boha sluhu, který přiskočí vždy, když ho o to požádáme, na pomoc a který by plnil všechna naše přání. Počínáme si jako napůl dospělí v rodičovském domě: Rodiče musí být vždy nablízku, aby vždy správně zareagovali na všechny naše potřeby a přání. Jinak ale takové děti - a také často my, jako „děti Boží“ - chtějí mít otce co možná nejdál. Cítí silnou potřebu chovat se a zařizovat bez omezení, podle svého.

Apoštol Pavel hovoří o „**nás bezbožných**“ a o čase, „**kdy jsme ještě byli bezmocní**“. Jistě, to platí, stále jsme odkázáni na bezpečí, porozumění, stálou Boží shovívavost a jeho odpuštění. A přece, pokud se nám vede dobře, staráme se povětšinou jen sami o sebe, své pocity, své věci, spoléháme se na své vlastní schopnosti. Máme ale také zkušenosti s tím, kdy se velmi vložíme do určitých plánů, stojí nás mnoho námahy. A když se nám nakonec podaří uskutečnit to, co jsme si předsevzali, těší nás ono povědomí úspěšného výsledku a konce - a přece náhle cítíme, že ono očekávané štěstí se příliš nedostavilo. A že celému tomu vydávanému úsilí rozumíme především jen my a také jen my sami jsme schopni to všechno ocenit a uznat. Ona tvůrčí aktivita tedy nakonec znamená více než její konečný výsledek.

Na to také myslí Pavel, když říká: „**V ní (tedy té milosti) stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme...**“ Právě ona námaha a vydávané úsilí je něčím, co nás nese. Důležité však je, kde a v čem je zakořeněn náš život. Odkud pramení naše síla, radostná jistota smyslu a cíle naší existence. Jistě k tomu také patří, kromě onoho vědomí, že za námi zůstává jakési vykonané dílo, vědomí, že na mne někdo myslí, vědomí, že jsem milován.

Proto nám apoštol Pavel ukáže na to, co zůstává, co je nepomíjitelné - co nás dělá nezávislymi na lásce a uznání našeho okolí, našich bližních, a nezávislymi i na našich vlastních představách o nás samotných - a sice: na **Boží lásku**. Ta je, jak píše: „**vylita do našich srdcí skrze Duchu svatého, který nám byl dán.**“ Nechme si každý z nás povědět: „**Bůh tě miluje**“. To je naše důstojnost, v tom je naše hodnota - v Boží lásce. Proto všechny naše pokusy sami si vydobývat vlastní důstojnost, jsou zcela zbytečné. Vždyť Bůh sám se stal - bez našich zásluh, jen z pouhé lásky k nám - člověkem. Takového ocenění a uznání se nám jinde dostat nemůže. My osobně jsme Bohu důležitější než to, co z nás pochází. „**Bůh prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní**“, řekne Pavel.

Sděluje nám tím však ještě něco, co se nám líbit nemusí. Náš den je od samého rána až do večera vyplněn mnohými starostmi. A jak to vlastně s námi - starostí o budoucnost zatíženými lidmi - a pokojem s Bohem, vypadá? Na takové otázky nám bude dáno vysvětlení jen tehdy, když se sami pokusíme odpovědět na otázku: Co nás vlastně žene a co od života očekáváme? Jsou to jen naše vlastní touhy a záliby, nebo se odvažujeme také myslet a otevírat se nouzi a potřebám jiných a tak tímto způsobem zaplánujeme také je do svého života?

Co od života očekáváme my a co se očekává od nás? Toto dvojí se od sebe velmi zásadně liší. A navíc: **Co od nás vlastně očekává Bůh?** Mít „**pokoj s Bohem**“ neznamená mít pokoj od Boha, tedy, aby nás „nechal na pokoji“. Vždyť:

„Ze všelijakých utrpení a útrap roste trpělivost a vytrvalost a z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje“, říká Pavel, a proto: **„Chlubíme se i utrpením.“** Nejde tady o podporování nějakého řádu, nebo řehole. Ani především o to, že utrpení člověka nějak vyškolí a zušlechťí - to zde přichází ke slovu též, ale jen částečně. Utrpení ale jakoby vyostřuje právě lidské bytí. - Jedni si na všechno stěžují a nařikají; utrpení pak zde působí to, že se stávají ještě více nesnesitelnějšími. Jiní, kteří se vše pokouší pokorně a statečně snášet, se v něm - v utrpení, budou učit ještě lépe uchopit Kristova kříže. Ať se nám to líbí nebo ne utrpení patří k nevykoupenému světu. A jen tehdy, když k tomuto světu i s jeho utrpením řekneme své „ano“, se učíme poslušnosti vůči Bohu.

„Jestliže by kdo i bojoval, nebude korunován, jen když bude bojovat řádně“ (2.Tm 2,5), totiž pro Boha, ne proti Bohu. Takto apoštol z jiného úhlu ukáže na správně a řádně vedený boj. V dosažené a stále dosahované trpělivosti a vytrvalosti přestojíme nebezpečí, nouzi i utrpení. V ní se budeme stále učit neklesat na mysli a dělat zkušenost: **„Bůh mně přece jen musí mít rád, vždyť kdyby tomu tak nebylo, mohlo by být stokrát hůře.“** Naše **„naděje neklame, protože Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“** Tajemství přístupu k Bohu neleží v tom, že se my budeme něčeho zříkat, že my budeme podávat nějaký výkon, ale v našem nerozlučném spojení s Bohem. Odtud se nám dostává také síly k tomu, abychom přiložili ruku k dílu v přemáhání nouze i strachu tohoto světa.

Hleděli jsme, bratři a sestry, spolu s Pavlem nejdříve zpět, k tomu, co se pro nás skrze Ježíšovu oběť na kříži, událo. Měli bychom na to však pohlížet spíše v opačném směru. Vždyť Ježíš žije! Je naším Pánem! Tím více musí tedy platit, že máme přístup k našemu Otci. On je naším Bohem, ale také laskavým Otcem! Na něj se smíme spolehnout. On slyší naše modlitby. Nenechá si námi sice nic předepisovat, ale naslouchá nám a vede nás. To působí v našem životě **„pokoj s Bohem, skrze našeho Pána Ježíše Krista“** a tak je **„Boží láska vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán“**.

Amen.